

Teksten

A la dulce risa del alva

A la dulce risa del alva,
Campos fuentes y ruseñores
dicen amores.

Fuentecillas con labios de plata,
avecillas con pico de nácar
y los campos con lenguas de flores,
dicen amores.

Dudosas están agora,
ya que ven la luz distinta,
si es la risa de Jacinta
o es el llanto de la Aurora.
Más perlas q'el alva llora
muestra Jacinta en sus dientes,
quando las aves y fuentes
a sus ojos vencedores
dicen amores.

En su imbidia y sus enojos
no les pone el alba culpas,
que son hermosas disculpas
mirar tan divinos ojos;

que a sus luzes y despojos
aves y fuentes sonoras,
por más lucientes auroras,
ya con requiebros mayores
dicen amores.

Dos estrellas le siguen

Dos estrellas le siguen,
morena, y dan luz al sol.
Va de apuesta, señora,
morena, q'essos ojos son.

Bij de zoete glimlach van de dageraad
spreken de velden, de bronnen en
de nachtegalen van zoete min.

De bronnen met zilveren tongen,
de vogels met paarlemoeren snavels
en de velden met bloemen,
zij spreken van zoete min.

Maar nu, bij het aanschouwen van het
heldere licht, twijfelen ze eraan
of het de glimlach van Jacinta is
of de heldere tranen van de
Morgenstond. Hyacinthus, wiens
tanden meer parelen dan de
dauwdruppels van de dageraad,
wanneer de vogels en de bronnen, bij
het zien van haar onweerstaanbare
ogen, van zoete min spreken.

Bij al hun wedijver en
meningsverschillen neemt de dageraad
het hun niet kwalijk, want het zijn
mooie voorwendsels om naar zulke
goddelijke ogen te kijken;
want bij hun licht en pracht
spreken de vogels en de klaterende
bronnen teneinde nog stralender
dageraad te verkrijgen met nog meer
verliefde woorden van zoete min.
[BG]

Twee sterren volgen hem, Morena,
en schijnen als de zon.
Wed maar eens, dame, Morena,
van wie die ogen wel zijn.

¡Ay, que me muero de celos!

¡Ay, que me muero de celos
de aquel andaluz!
Háganme, si muriere,
la mortaja azul.

Sólo a darme guerra
passó, madre mía,
del Andaluzía,
mi morena tierra.
Fue de Ingalaterra
su fingida fe;
pero nunca fue fe
que es tan común.
Háganme, si muriere,
la mortaja azul.

Mi amor pagó en yelos
mi fe con mudanças
verdes esperanzas
en azules celos.
Si buelvo a los cielos
a pedir favor
de su azul color
nace mi inquietud.
Háganme, si muriere,
la mortaja azul.

¡Ay, que me muero de celos...

Desde las torres del alma

Desde las torres del alma
cercadas de mil engaños,
al dormido entendimiento
la razón está llamando.

¡Al arma!, ¡Al arma!, ¡guerra!,
desengaños,
que me lleva el amor mis verdes años.

Dicen que le ha dado sueño
la voluntad de Belardo,
con la yerva de unos ojos
tan hermosos como falsos.
Y por esto dice a voces
viendo salir los contrarios,
contra el muro de la vida
de otro cavallo Troiano.

Ach ik sterf van verlangen naar die
Andalusier!
Als ik sterf, maak dan een blauw
doodskleed voor mij.

Alleen maar om met mij de strijd aan te
gaan, kwam hij, moeder mijn, naar
Andalusie,
mijn bruine land.
Zijn zogenaamde trouw was aan
Engeland, maar het was nooit de
gebruikelijke trouw.
Als ik sterf, maak dan een blauw
doodskleed
voor mij.

Mijn liefde betaalde hij met verkillung,
mijn trouw met onstandvastigheid,
schone verwachtingen
met onaangename jaloersheid.
Als ik ter hemel vaar
om een gunst te vragen
zal haar blauwe kleur
mij verontrusten.
Als ik sterf, maak dan een blauw
doodskleed voor mij.

Ach, ik sterf van verlangen...
[ML]

Vanaf de wachttorens van de ziel,
omsingeld door duizend misleidende
beelden, doet de Rede een oproep
aan het ingeslapen verstand.

Te wapen, te wapen, oorlog,
ontgoocheling, de liefde ontnemt mij
mijn jonge jaren!

Ze zeggen dat Belardo's wil
hem in slaap gesust heeft,
door de betovering van een paar ogen
die even mooi als vals zijn.
En daarom zeggen zij luid,
als zij het tegendeel zien gebeuren,
dat een ander paard van Troje
de ziel binnengedrongen is.
[BG]

Aquella hermosa aldeana

Aquella hermosa aldeana
que de la sierra de Cuenca
vino a dar a Manzanares
la segunda primavera.

Rendido me tiene,
sin mostrar clemencia;
que se abrasa el alma;
ojos, socorrela.

La de los ojos dormidos,
por quien tantos ojos velan,
y huye dellos el amor
como del sol las estrellas.

Lucinda, tus cavellos

Lucinda, tus cavellos
son doradas prisiones,
donde los corazones,
presos de amor, el sol se mira en ellos,
y con sus rayos dora
la primavera, embidia de la aurora.

Dos hermosas estrellas
sirven de luz al día,
donde la nieve fría
con divina igualdad
se forma entre ellas,
siendo sombras perfectas
hermosos arcos destas dos saetas.

Romerico florido

Romerico florido coge la niña
y el amor de sus ojos perlas cogía.

La que es el lucero de nuestro lugar,
flores va a buscar de amor en verdad,
y la del romero que es azul y blanca,
cual la mano franca de quien la coja.

Romerico florido...

Dat mooie dorpsmeisje
dat van de Sierra van Cuenca kwam
om Manzanares een tweede lente
te schenken.

Zij heeft mij overwonnen,
zonder genade te tonen;
de ziel staat in vuur en vlam,
ogen, kom haar te hulp.

Zij met de geloken ogen,
die door vele andere ogen
gadegeslagen wordt, en de liefde slaat
op de vlucht voor hen, zoals de sterren
voor de zon.

[ML]

Lucinda jouw haren
zijn een gouden gevangenis,
voor door de liefde bevangen harten.
In jouw haren weerspiegelt zich de
zon, en met hun stralen verguldt hij de
lente, tot afgunst van de morgenstond.

Twee schitterende sterren
dienen als licht van de dag,
waar de koude sneeuw
met goddelijke onverschilligheid
zich tussen beide vormt,
als perfecte schaduw,
als mooie bogen van die twee
pijlenschietende ogen.

Bloeiende rozemarijn plukt het meisje
en de liefde van haar ogen plukte
parels.

Zij die de ster van ons dorp is
gaat bloemen van oprechte liefde
zoeken en die van de rozemarijn zijn
blauw en wit, net als de eerlijke hand
die ze plukt.

Bloeiende rozemarijn...
[ML]

De tu vista celoso

De tu vista celoso
passo mi vida,
que me dan mil enojos — ojos
que a tantos miran.

Miras poco y robas
mil corazones,
y aunque más te retiras — tiras
flechas de amores.

Para que no nos falte
plata y vestidos,
las mugeres hagamos — gamos
nuestros maridos.

Jaloers loerend op een blik van jou
slijt ik mijn dagen, daardoor heb ik al
veel ergernissen moeten gedogen -
ogen die naar zovelen kijken.

Jij kijkt maar weinig en rooft
wel duizend harten en, hoewel jij
je steeds terugtrekt, schiet jij toch
je liefdespijlen af.

Opdat het ons niet ontbreken zal
aan geld en kleren,
maken wij vrouwen onze mannen
tot vrij wild.
[BG]